



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **hkfree.org. z.s.**
se sídlem v Hradci Králové, Akademika Heyrovského 1178/6
zastoupen korporací UNTAX, s.r.o.
se sídlem U Továren 256/14, Praha 10

proti
žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. srpna 2016, č.j. 37881/16/5300-22443-711745

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. srpna 2016, č. j. 37881/16/5300-22443-711745 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 38 648 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Finančním úřad pro Královéhradecký kraj Územní pracoviště v Hradci Králové vydal dne 1. března 2016 pod č. j. 318262/16/2701-40511-601065 rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty, kterým z moci úřední registroval žalobce jako plátce daně z přidané hodnoty podle ust. § 129 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen "daňový řád") a podle ust. § 94 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o DPH“). Podle výroku citovaného rozhodnutí je žalobce plátcem daně z přidané hodnoty ode dne 1. ledna 2013. Žalobce svým podáním ze dne 29. března 2016 proti shora citovanému rozhodnutí prvostupňového správce daně brojil odvoláním, které svým podáním ze dne 26. dubna 2016 a 23. července 2016 doplnil.

2. Dne 28. srpna 2016 bylo žalobci doručeno žalobou napadené rozhodnutí vydané žalovaným dne 26. srpna 2016 pod č. j. 37881/16/5300-22443-711745, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce tak, že odvolání zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty vydané dne 1. března 2016 pod č. j. 318262/16/2701-40511-601065 potvrdil.

I. Obsah žaloby

3. Žalobce považoval rozhodnutí žalovaného za nesprávné a nezákonné. Žalobce je toho názoru, že byl postupem žalovaného zasažen na svém majetku, což žalobce považuje za zásah do jeho veřejných subjektivních práv. V žalobě konstatoval, že narušení hospodářské soutěže nebylo kompetentním orgánem zjištěno a prvostupňový správce daně ani žalovaný si o takové okolnosti nemohou učinit úsudek v rámci vyřešení předběžné otázky, neboť je to přímo zapovězeno ust. § 99 odst. 2 daňového řádu. Dále pak podle ust. § 4a odst. 1 zákona o DPH se služby poskytované žalobcem svým členům vůbec podle definice nezahrnují do obratu rozhodného pro registraci k dani z přidané hodnoty.
4. Z § 6, § 61 písm. a) zákona o DPH a z právního a skutkového stavu zjištěného v průběhu řízení žalobce dovodil, že nesplnil podmínky pro to, aby mohl být registrován k dani z přidané hodnoty z úřední povinnosti. Žalobce nepožádal o dobrovolnou registraci, tedy plátcem není.

1) Překážka věci zahájené

5. Žalobce zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí vydané v prvním stupni byla rozhodnutími předčasnými. Správce daně totiž v době vydání rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty č. j. 318262/16/2701-40511-601065 vedl s žalobcem daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011 zahájenou protokolem dne 30. července 2014, jejímž předmětem bylo právě posouzení meritorní otázky, zda žalobce poskytuje služby svým členům, či zda uskutečňuje tzv. "komerční plnění" (hospodářskou činnost), které by mělo podléhat dani z přidané hodnoty. V daňové kontrole bylo vedeno rozsáhlé dokazování a žalobci měl být poskytnut prostor k tomu, aby se k závěrům správce daně formulovaným ve výsledku kontrolního zjištění komplexně vyjádřil podle ust. § 88 odst. 3 daňového řádu. V rámci tohoto vyjádření poté, co by byl konfrontován se skutkovými a právními závěry správce daně, může žalobce podat k výsledku kontrolního zjištění nejen vyjádření, ale zároveň i navrhnout jeho doplnění včetně případných důkazních návrhů.
6. Žalobce upozornil, že do této fáze předpokládané v ust. § 88 odst. 3 daňového řádu však daňová kontrola ke dni vydání rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty dosud nedospěla. Je proto zcela nepříhodné, aby prvostupňový správce daně předjímal výsledek takového řízení v rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty, když věc nebyla ke dni vydání rozhodnutí o registraci ve vedené daňové kontrole dostatečně projednána a

žalobci nebyl v daňové kontrole poskytnut zákonem předpokládaný prostor pro vyjádření ke kontrolnímu zjištění, nebyl mu poskytnut prostor pro návrhy na jeho doplnění ani mu nebyl poskytnut prostor pro další důkazní návrhy žalobce.

7. Žalobce vyslovil přesvědčení, že vydání rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty bránila překážka litispendence. Žalovaný na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí argumentaci žalobce odbyl tvrzením, že se jedná o dvě rozdílná a na sobě nezávislá řízení. Takový názor je nesprávný, neboť je řízení vedeno "z téhož důvodu", jak žalovaný cituje z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 A 43/2013-107 ze dne 28. ledna 2015. Důvody obou řízení (daňové kontroly i registrace k DPH) jsou zcela shodné, neboť žalovaný resp. prvostupňový správce daně v obou případech považuje spolkovou činnost žalobce a v souvislosti s tím inkasované členské příspěvky za ryzí podnikatelskou činnost podléhající zdanění (lhostejno, zda daní z příjmů či daní z přidané hodnoty). Proto podstata překážky litispendence založená na stejném důvodu řízení je zde podle názoru žalobce dána.

2) Účinek Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty

8. Žalobce vyslovil přesvědčení, že se žalovaný se nemůže dovolávat účinku Směrnice rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále v textu též jako "Směrnice"). Odkázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze vydaného pod č. j. 11 Ca 298/2006-42 ze dne 9. října 2008 a dále na to, že žalovaný se pokouší aplikovat Směrnici v neprospěch žalobce. Nepřímý účinek je taktéž vyloučen, neboť vnitrostátní úprava problému v ust. § 61 písm. a) zákona DPH vůbec není nejasná. Ostatně případnou nejasnost žalovaný nijak neodůvodňuje.
9. Dále uvedl, že podle článku 132 odst. 1 písm. f) Směrnice členské státy osvobodí od daně služby, které svým členům poskytují nezávislá seskupení osob. Tak Směrnici implementoval český stát prostřednictvím ustanovení § 61 písm. a) zákona o DPH. Není tedy sporu, že česká právní úprava implementaci článku 132 odst. 1 písm. f) Směrnice obsahuje. Není tedy možné se Směrnice v tomto směru jakkoli dovolávat. Článek 133 Směrnice praví, že členské státy mohou vázat v jednotlivých případech osvobození na další podmínky, avšak pouze u plnění, která jsou uvedena v čl. 132 odst. 1 písm. b), g), h), i), l), m) a n) Směrnice. Žalobce je zapsaným spolkem a služby, které poskytuje svým členům, spadají pod vymezení Směrnice čl. 132 odst. 1 písm. f). Proto článek 133 Směrnice není na posuzovanou věc vůbec aplikovatelný.
10. Žalobce rovněž konstatoval, že vůbec není přílehavá ani aplikace rozsudku SDEU sp. zn. C-495/12 Bridport and West Dorset Golf Club Limited ze dne 19. prosince 2013, neboť SDEU v posuzovaném případě řešil otázku plnění spadajícího pod čl. 132 odst. 1 písm. m) Směrnice, tedy poskytnutí určitých služeb úzce souvisejících s provozováním sportu nebo tělesnou výchovou, které poskytují neziskové organizace osobám vykonávajícím sportovní nebo tělovýchovnou činnost. To se však s posuzovanou věcí v meritu věci zcela míjí. Proto nelze tyto závěry na posuzovanou věc vůbec aplikovat. Navíc se žalobce dovolával jen analogie s poskytováním služeb sportovních klubů jejich členům. Tato analogie bezesporu platí a žalovaným vyvrácena nebyla. Žalobce tuto argumentaci uplatňuje i v řízení před soudem.

3) Osvobození členských příspěvků od daně

11. Žalobce uvedl, že podle ust. § 61 písm. a) zákona o DPH, je od daně osvobozeno poskytnutí služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy spolku, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, pokud toto osvobození od daně nenarušuje hospodářskou soutěž. Správce daně v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí implicitně narušení hospodářské soutěže deklaruje. Narušení hospodářské soutěže je správním deliktem, pročez si správce daně nemůže o narušení hospodářské soutěže, jakožto o předběžné otázce v řízení podle ust. § 99 odst. 2 d. ř., učinit sám úsudek. Žalovaný se touto klíčovou argumentací vůbec nezaobíral. Tím porušil ust. § 116 odst. 2 d. ř., v důsledku čehož je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. S ohledem na to, že narušení hospodářské soutěže nebylo žádným kompetentním orgánem zjištěno, je nutné uzavřít, že služby poskytované protihodnotou členského příspěvku členům jsou od daně osvobozeny v intencích citované právní úpravy. Na tomto místě je nutné připomenout, že služby jsou poskytované výlučně členům zapsaného spolku, tedy se nejedná o veřejnou nabídku služeb. Ostatně v tomto duchu neexistují ani žádné aktivity žalobce, jejichž obsahem by byla veřejná nabídka jakýchkoli služeb. Proto je nutné odmítnout argumentaci žalovaného v tom smyslu, že se jedná o hospodářskou a ziskovou činnost.
12. Dalším důkazem neziskovosti činnosti žalobce je podpora (ve formě bezplatného připojení k síti Spolku) 41 škol, 11 knihoven a dalších příspěvkových organizací města i kraje (blíže viz <http://www.hkfree.org/podporujeme/>), která nemá ekonomický smysl, pokud by cílem mělo být dosažení zisku. Naopak smysl má, je-li cílem Spolku sdružování zájemců o výzkum, vývoj a testování produktů a aplikací v oblasti informačních a komunikačních technologií s důrazem na jejich praktické využití a šíření vzdělanosti, kultury a odstraňování informačních bariér ve smyslu čl. II Stanov.
13. Žalovaný se dále v odstavci [15] odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dovolává čl. 133 směrnice (Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006), kdy subjekty osvobozené od daně "nesmějí sledovat zisk jako svůj cíl a jakýkoliv případný zisk nesmí být rozdělen, nýbrž určen k pokračování nebo zlepšení poskytovaných služeb; dotyčné subjekty také musí uplatňovat ceny schválené příslušnými veřejnými orgány nebo ceny, které schválené ceny nepřekračují, a u služeb nepodléhajících schválení uplatňovat nižší ceny, než jaké za podobné služby uplatňují obchodní podniky podléhající DPH". K tomu žalobce připomněl, že žádný zisk (kladné saldo příjmů členských příspěvků po odečtení nákladů na činnost) není rozdělován mezi jiné subjekty, nýbrž je výlučně určen k pokračování a zlepšování poskytovaných služeb. Žalovaný neprokázal, že by zisk byl rozdělován mezi jiné subjekty. Tedy uvedená podmínka ze Směrnice je splněna.
14. Žalobce zdůraznil, že pokrývá připojením do své komunitní sítě i místa, kde instalace technologie nemůže být nikdy zaplacená z členských příspěvků, neboť výše členských příspěvků v daném místě nikdy nepřesáhnou cenu instalovaných zařízení za dobu jejich životnosti. To se zcela vymyká principům podnikání a ekonomické činnosti. Naopak "zisk je určen k pokračování a zlepšení poskytovaných služeb", přesně v těch intencích, jak žalovaný cituje ze Směrnice. Zároveň je splněna i cenová podmínka, kdy podobné služby jsou uplatňovány za ceny nižší, než jaké uplatňují obchodní podniky podléhající DPH. Jak je patrné ze samotného šetření prvostupňového správce daně v řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011, které ve Zprávě č. j. 1547615/16/2701-60564-608975 o daňové kontrole účelově zamlčel, a jak je patrné z vlastního šetření žalobce, ceny komerčních poskytovatelů internetového připojení (což

dokonce není solitérní podstata spolkové činnosti žalobce) jsou poskytovány za ceny vyšší, než je členský příspěvek. Z uvedeného dovodil, že žalobce nejen, že splňuje podmínky stanovené v zákoně o DPH pro osvobození členských příspěvků od daně z přidané hodnoty podle ust. § 61 písm. a) této právní úpravy, ale taktéž splňuje nároky stanovené samotnou Směrnicí, byť na posuzovaný případ ji vůbec nelze aplikovat. Z uvedeného dovodil, že členské příspěvky a služby poskytované žalobcem svým členům jako protihodnotou členského příspěvku jsou od daně z přidané hodnoty osvobozeny, neboť splňují všechny zákonem stanovené podmínky včetně podmínek stanovených Směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty.

4) Žalobce zdůraznil, že žalovaný účelově redukuje komplex služeb poskytovaných členům spolku na pouhé připojení k Internetu. Jak vyplývá ze Stanov a jak vyplývá z dosud provedeného řízení, zejména pak ze svědeckých výpovědí v prvním stupni (při daňové kontrole DPPO 2011), Spolek svým členům poskytuje komplex služeb:

- přístup do intranetu NFX (interní síť ostatních z.s. v rámci NFX z.s.p.o., tj. mimo intranetu sítě hkfree.org z.s., který je přístupný i bez přístupu na hlavní počítač),
- přístup k internetu prostřednictvím intranetu NFX (sdílený přístup ke společným zdrojům a tuzemské i zahraniční konektivité),
- sledování internetové televize (sledovani.tv, kterou provozuje partnerský subjekt NFX a mohou ji v rámci členství využívat členové s přístupem na hlavní počítač, včetně přístupu k archivu),
- centrální uložisko osobních dat (pro fotografie apod.),
- webový prostor pro umístění webových stránek (osobní galerie apod.),
- hostitel virtuálních serverů (cluster), na kterém mohou členové mít přidělen vlastní virtuální server (pro experimenty i svoji činnost),
- monitoring chodu sítě,
- server Virtuální Privátní Sítě (Virtual Private Network - VPN) pro vzdálený přístup do intranetu hkfree.org (využívají například členové, kteří jsou k internetu připojeni mimo síť hkfree.org, ale potřebují mít přístup ke službám uvnitř sítě - jak službám hlavních počítačů, tak ostatních počítačů v síti - komunikační, herní, znalostní, ...),
- vzájemná výpomoc zejména správců a aktivních členů při budování a rekonstrukcích,
- sdílení znalostí a zkušeností workshopy, školení konkrétních technologií vedené správci oblastí a s možností účasti všech členů (monitoring sítě, Dude centrální správa),
- provozování diskuzních skupin (NNTP news server s diskusními skupinami nezávislý na přístupu k internetu) přístupný všem členům,
- komunikační server jabber (obdoba ICQ, chatu), stejně jako NNTP nezávislý na přístupu k internetu,
- interní znalostní databáze na intranetu (Wikipedie) s mnoha různými návody a postupy dostupná všem členům,
- interní meteorologické servery,

- exkurse pro žáky připojených škol na přístupových bodech
 - game server pro hraní online her
 - poštovní server
 - intranetové web stránky
 - možnost inzerce sdílené s ostatními členy.
15. Žalobce tak zdůraznil, že chce-li žalovaný zkoumat izolovanou službu připojení k síti Internet, musel by od členského příspěvku odečíst také cenu ostatních služeb, které jsou v rámci členského příspěvku členům poskytovány. Musel by tedy odečíst cenu za všechny ostatní služby uvedené v bodě.
16. Nesprávné závěry žalovaného následně žalobce vyvrací:
- A) Členské příspěvky se blíží ceně komerčně poskytovaného připojení
17. Žalobce v řízení v prvním stupni explicitně požádal správce daně, aby mu poskytl informace z trhu, z nichž dovodil, že se výše členských příspěvků blíží ceně komerčně poskytovaného připojení k internetu. Žalobce také požádal, aby správce daně tuto svou analýzu naznačenou v časové ose předestřel podle jednotlivých kalendářních měsíců za všechna zkoumaná období. Zároveň měl správce daně popsat kvalitativní parametry srovnávaných připojení k internetu poskytovaných na trhu. Správce daně k položeným otázkám v odůvodnění rozhodnutí o registraci k DPH stroze uvedl, že provedl vyhledávací činnost zaměřenou na zjištění ceny poskytování internetu u komerčních poskytovatelů. Správce daně však s výsledky takového šetření žalobce vůbec neseznámil a neumožnil žalobci se k výsledkům takového šetření vůbec vyjádřit. Vybral pouze jeden jediný údaj o ceně připojení dle tarifu "HOME" korporace BEST-NET s.r.o., aniž by doplnil další legitimně požadované údaje (cenu a její vývoj v čase a kvalitativní parametry v čase). Protože správce daně uvedl jen současnou cenu jedné izolované služby poskytovanou korporací BEST-NET s.r.o., navíc bez ukotvení v čase a bez kvalitativních parametrů, označil žalobce tento úsudek za zcela vadný. Jak vyšlo najevo při projednání Zprávy č. j. 1547615/16/2701-60564-608975 o daňové kontrole DPPO 2011, správce daně provedl rozsáhlejší šetření, ale účelově zmiňoval jen jednoho poskytovatele připojení.
18. Žalobce upozornil, že členové Spolku platí stejný příspěvek v různých lokalitách bez ohledu na kvalitu (rychlost) připojení k hlavnímu počítači. Členský příspěvek tedy nereflexuje kvalitu a šíři poskytovaných služeb, ale je podílem na nákladech Spolku, což zcela vyvrací úvahy prvostupňového správce daně o tom, že by služby poskytované členům měly být komerčními službami (podnikáním) s patřičným zdaněním. Rychlost a kvalita připojení je klíčovým parametrem pro stanovení ceny služby připojení k Internetu na trhu, čehož důkazem jsou ceníky poskytovatelů komerčního připojení, které jsou podle rychlosti a kvality připojení diferencovány.
19. Na podporu svých tvrzení doložil žalobce veřejně dostupné cenové diferenciaci podle rychlosti připojení u komerčních poskytovatelů v Hradci Králové.
20. Žalobce zdůraznil, že členský příspěvek je pro všechny řádné členy v jeden moment konstantní bez ohledu na zásadní rozdíly v kvalitě a rychlosti připojení, proto nelze z principu věci hovořit, že by se mělo jednat o komerčně poskytovanou službu, tedy o

podnikání, tedy o ekonomickou (hospodářskou) činnost podléhající zdanění. Naopak, z důkazů vyplývá, že se jedná o komplex služeb poskytovaných členům výlučně k naplnění cílů spolku. K důkazu toho, že členský příspěvek je konstantní bez ohledu na propastné rozdíly v rychlosti (kvalitě) připojení, žalobce v rámci odvolacího řízení předložil tabulku s příklady a navrhl vyslechnout osoby v tabulce uvedené. Žalovaný důkazy neprovedl. Žalobce proto navrhl provedení výsledků v řízení před soudem. Jednalo se o svědky: V. A., P. K., K. M., Z. S., J. S., R. V., P. B., T. K., P. Ž., J. V., J. K., V. C., J. H.

21. Žalobce uvedl, že žalovaný tvrdí, že "parametr rychlosti připojení je jedním, nikoli jediným, kritériem pro kalkulaci výsledné ceny", takže účelově přehlíží, že klíčovým kritériem pro kalkulaci výsledné ceny soutěžitelů na trhu je rychlost a kvalita připojení, což vyplývá taktéž z ceníků připojení komerčního poskytovatelů, které jsou zároveň přiloženy k tomuto žalobnímu návrhu. Naopak, jak vyplývá z předložených ceníků a jak dokonce vyplývá ze samotného šetření správce daně u poskytovatelů připojení k Internetu na trhu, žalobce na členských příspěvcích vybírá méně za poskytovaný komplex služeb svým členům, než komerční soutěžitelé na trhu poskytují pouhé připojení k Internetu svým zákazníkům. Jak vyplývá z přiložené tabulky rychlosti připojení, člen spolku K. M. a Z. S. mají kvalitu připojení ve výši 50+ Mbps, přesto jejich členský příspěvek činí 290 Kč. Měl-li by člen Spolku na trhu pořídit připojení k internetu (žalobce zdůrazňuje, že svým členům poskytuje celý komplex služeb, jehož integrální součástí je i připojení do sítě Internet), zaplatil by u korporace Sten.cz s.r.o. minimálně částku 1.000 Kč (nejvyšší nabízená rychlost je 25 Mbps), u VHV Speed minimálně částku 620 Kč (nejvyšší nabízená rychlost je 10 Mbps), BezvaNet minimálně částku 631 Kč (nejvyšší nabízená rychlost činí 6 Mbps a FASTLINK s.r.o. minimálně částku 1990 Kč (za nejrychlejší připojení 40 Mbps). Z uvedeného je patrné, že služby poskytované členům Spolku v protihodnotě členského příspěvku splňují i podmínky stanovené čl. 133 Směrnice, kdy „... u služeb nepodléhajících schválení uplatňovat nižší ceny, než jaké za podobné služby uplatňují obchodní podniky podléhající DPH".

B) Rozsah poskytovaných služeb členům je relativně konstantní

22. Žalobci dále nebylo zřejmé, z čeho správce daně dovodil, že rozsah poskytovaných služeb členům je "relativně konstantní". Skutková zjištění, z něhož správce daně dovodil tento závěr, v jeho Oznámení zcela absentovala. Správce daně v reakci na tento požadavek žalobce setrval na svém neodůvodněném závěru, žádná skutková zjištění nepředestřel a nevysvětlil, proč by případná "relativní konstantnost" rozsahu poskytovaných služeb členům měla mít za následek zdanění poskytovaných služeb DPH. Žalovaný pak rozšířil argumentaci prvostupňového správce daně v tom smyslu, že relativní konstantnost spočívá v tom, že žalobce za dobu své existence vybírá přibližně stejnou sumu členských příspěvků, což dovozuje z údajů v přiznání k dani z příjmů právnických osob. Argumentace žalovaného považoval žalobce za argumentační trik. Téměř jakákoli lidská činnost je podle definice uvedené v ust. § 5 odst. 2 zákona o DPH ekonomickou činností. To však pro posouzení věci není vůbec podstatné. To, zda služby poskytované členům Spolku (tedy žalobce) podléhají dani z přidané hodnoty, je determinováno výlučně ust. § 61 písm. a) zákona o DPH. Podle tohoto ustanovení jsou služby poskytované členům Spolku od daně osvobozeny.

C) Finanční náročnost cílů Spolku

23. Žalobce požadoval v řízení v prvním stupni po správci daně označení konkrétních skutkových zjištění, z nichž uzavřel, že „... finanční náročnost deklarovaných cílů spolku hkfree (výzkum, vývoj a testování produktů a aplikací v oblasti informačních a komunikačních technologií) se jeví k hodnotě poskytovaného připojení méně podstatná.“ Dále žalobce požadoval po správci daně, aby také vysvětlil, jak tvrzená "finanční náročnost cílů Spolku" ovlivňuje posouzení členského příspěvku řádných členů Spolku jako zdanitelné plnění. Kauzální nexus mezi takovým tvrzením a závěrem prvostupňového správce daně není z odůvodnění rozhodnutí o registraci k DPH vůbec zřejmý. Správce daně ani žalovaný neprokázali své tvrzení, že by finanční náročnost cílů Spolku měla být "k hodnotě poskytovaného připojení jako méně podstatná". Z čeho prvostupňový správce daně a žalovaný vychází, není uvedeno. Takový závěr je rozhodně nepřezkoumatelný. Navíc žalovaný ani v bodě [35] odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevysvětlil, jaký by měl být kauzální nexus mezi zaregistrováním žalobce k dani z přidané hodnoty a tezí, že "finanční náročnost deklarovaných cílů odvolatele se jeví k hodnotě poskytovaného připojení jako méně podstatná".
24. Jak již žalobce konstatoval, ekonomickou činností je v podstatě veškerá lidská činnost, jak je definovaná v ust. § 5 odst. 2 zákona o DPH. Ekonomickou činností nepochybně jsou veškeré služby, které žalobce poskytuje svým členům, tedy nejenom z kontextu vytržené připojení k síti Internet skrze služby poskytované hlavním počítačem. Proč by zrovna izolovaná služba připojení k síti Internet skrze služby hlavního počítače měla být podrobena dani z přidané hodnoty, žalovaný vůbec nevysvětluje. Podle názoru žalobce se jedná o projev ryzí libovůle. Výlučně relevantní je to, zda veškeré služby poskytované členům Spolku (žalobce) jsou od daně osvobozeny, či nikoli. To je upraveno již několikrát zmiňovaným ustanovením § 61 písm. a) zákona o DPH, podle něhož jsou služby poskytované členům spolku jako protihodnotou členského příspěvku od daně z přidané hodnoty bez dalšího osvobozeny.

D) Přímá vazba mezi členským příspěvkem a připojením do Internetu

25. Dále žalobce požadoval po správci daně vysvětlit, z čeho dovodil přímou vazbu mezi poskytováním připojení do Internetu a platbami deklarovanými žalobce jako členské příspěvky řádných členů, když zaplacení příspěvku řádnému členovi zpřístupňuje komplex služeb poskytované hlavním počítačem. Žalobce znovu připomíná, že služby hlavního počítače spočívají
- přístup do intranetu NFX (interní síť ostatních z.s. v rámci NFX z.s.p.o., tj. mimo intranetu síť hkfree.org z.s., který je přístupný i bez přístupu na hlavní počítač),
 - přístup k internetu prostřednictvím intranetu NFX (sdílený přístup ke společným zdrojům a tuzemské i zahraniční konektivité),
 - sledování internetové televize (sledovani.tv, kterou provozuje partnerský subjekt NFX a mohou ji v rámci členství využívat členové s přístupem na hlavní počítač, včetně přístupu k archivu),
 - centrální uložení osobních dat (pro fotografie apod.),
 - webový prostor pro umístění webových stránek (osobní galerie apod.),
 - hostitel virtuálních serverů (cluster), na kterém mohou členové mít přidělen vlastní virtuální server (pro experimenty i svoji činnost),

- monitoring chodu sítě,
 - server Virtuální Privátní Sítě (Virtual Private Network - VPN) pro vzdálený přístup do intranetu hkfree.org (využívají například členové, kteří jsou k internetu připojeni mimo síť hkfree.org, ale potřebují mít přístup ke službám uvnitř sítě - jak službám hlavních počítačů, tak ostatních počítačů v síti – komunikační, herní, znalostní, ...).
26. Žalovaný do svých úvah vůbec nezahrnul fakt, že připojení do sítě Internet (pouze jedna ze služeb poskytovaná hlavním počítačem) je poskytováno členům Spolku v rámci členského příspěvku, který je pro všechny členy zcela shodný bez ohledu na kvalitu připojení k hlavnímu počítači, resp. do sítě Internet. Totiž, jak vyplývá z výsledku svědka J. B. zachyceného v protokolu č. j. 1563827/14/2701-05501-609194 ze dne 6. listopadu 2014 a dále pak z výsledku svědka Ing. M. S. zachyceného v protokolu č. j. 1561888/14/2701-05501-609194 dne 6. listopadu 2014, výše členského příspěvku vůbec nereflexuje kvalitu připojení k Internetu (jedna ze služeb hlavního počítače), byť na trhu služba s vyšší kvalitou obvykle mívá vyšší cenu. Jak je patrné z výsledku J. B. ze dne 6. listopadu 2014, jak byl zachycen v protokolu z téhož dne vydaném pod č. j. 1563827/14/2701-05501-609194, svědek na otázku prvostupňového správce daně č. 4 odpověděl, že jeho motivací stát se členem Spolku hkfree byla ta okolnost, že se jedná o sdružení, že to není komerční poskytovatel internetu a že ho lákala komunitní síť s nabízenými doplňky. Na otázky zmocněnce žalobce položené pod č. 3, 4., 5. a 6. svědek odpověděl, že neexistuje žádná korelace mezi rychlostí připojení k Internetu (jeden ze zásadních kvalitativních parametrů služby) a členským příspěvkem. Z uvedeného lze tedy dovodit, že členský příspěvek není cena za službu, ale je skutečně členským příspěvkem (tedy podílem na nákladech), neboť na trhu jsou ceny za služby různých kvalit zcela běžně diferencovány. Jak je dále patrné z výsledku Ing. M. S. ze dne 6. listopadu 2014, jak byl zachycen v protokolu z téhož dne vydaném pod č. j. 1561888/14/2701-05501-609194, svědek na otázku zmocněnce žalobce pod č. 1 uvedl, že změny výše členského příspěvku vůbec nesouvisely se změnou rychlosti připojení, jakožto klíčového parametru kvality takové služby. Svědek naopak na otázku prvostupňového správce daně č. 25, "S čím souvisela změna výše členských příspěvků" uvedl, že podle jeho názoru výše členských příspěvků souvisí s rozšířením kapacity počítačové sítě hkfree. Svědek dále pak na otázku zmocněnce žalobce č. 2 odpověděl, že snižování členských příspěvků souviselo se zvýšením počtu členů Spolku, čímž došlo k rozložení nákladů na více členů. Z uvedeného lze tedy dovodit, že členský příspěvek není cena za službu, ale je skutečně členským příspěvkem, neboť na trhu jsou ceny za služby různých kvalit zcela běžně diferencovány. Z těchto faktů zjištěných při citovaných výsledcích žalobce uzavřel, že členský příspěvek není platbou za komerčně poskytovanou službu připojení do Internetu, ale je členským příspěvkem, který nemá žádnou korelaci s kvalitou a rozsahem poskytovaných služeb. Členové Spolku platí stejný příspěvek v různých lokalitách bez ohledu na kvalitu (rychlost) připojení k hlavnímu počítači. Z uvedeného je zcela patrné, že členský příspěvek nereflexuje kvalitu a šíři poskytovaných služeb, což zcela vyvrací úvahy prvostupňového správce daně o tom, že by služby poskytované členům měly být komerčními službami s patřičným zdaněním. Navíc připojení do sítě Internet je zřetelně jen jednou součástí z balíku služeb, které členové Spolku využívají. Navíc prvostupňový správce daně ani nevysvětlil, jak členský příspěvek rozdělil na cenu za připojení k Internetu a na ostatní služby poskytované hlavním počítačem.

E) Motivace vstupu členů do Spolku

27. Správce daně tvrdí, že důvodem a motivací pro vstup svědků do Spolku byla především potřeba internetového připojení. S tím žalobce nesouhlasí. Například, jak je patrné z výsledku J. B. ze dne 6. listopadu 2014, jak byl zachycen v protokolu z téhož dne vydaném pod č. j. 1563827/14/2701-05501-609194, svědek na otázku prvostupňového správce daně č. 4 odpověděl, že jeho motivací stát se členem Spolku hkfree byla ta okolnost, že se jedná o sdružení, že to není komerční poskytovatel internetu a že ho lákala komunitní síť s nabízenými doplňky. Jediným motivem svědka pro vstup do Spolku tedy nebylo připojení k Internetu. Navíc prvostupňový správce daně ani nevysvětlil, jak motivace svědků (jen nepatrného vzorku z celé členské základny cca 5tis. osob) může mít za následek zdanění služeb poskytovaných členům Spolku jako protihodnotu jejich členského příspěvku daní z přidané hodnoty. Takovou úvahu považuje žalobce za nesprávnou zkratku v úsudku, kterou lze označit za chybu v usuzování. Navíc vnitřní motivace člena Spolku k přijetí členství je výlučně jeho vnitřní záležitostí, která nikterak nemůže determinovat daňové povinnosti žalobce. Podle názoru žalobce motiv vstupu členů do Spolku nedeterminuje to, zda služby poskytované členům protihodnotou členského příspěvku jsou od daně osvobozeny, či nikoli. I přesto, že motiv vstupu členů do Spolku nemůže determinovat způsob zdanění členských příspěvků, žalobce poukazoval na to, že Spolek má více než 5 tisíc členů a správce daně v řízení o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob vyslechl pouze 4 členy. Navíc i z těchto výsledků vyplývá, že není pravdivé tvrzení prvostupňového správce daně, že motivem ke vstupu do Spolku bylo výlučně připojení k Internetu. Jak již bylo zmíněno, argumentace žalovaného rozsudkem SDEU sp. zn. C-495/12 Bridport and West Dorset Golf Club Limited ze dne 19. prosince 2013 je zcela nepřiléhavá, neboť předmětná kauza se věnovala výlučně osvobození sportovních služeb definovaných v čl. 132 odst. 1 písm. m) Směrnice. V posuzované věci se však o tento charakter služeb vůbec nejedná. Žalobce se srovnání se sportovními či jinými spolky dovolává jen analogických principů při zdaňování služeb poskytovaných členům spolků. Podle názoru žalobce je tato analogie zcela přiléhavá. Žalovaným akcentovaná odpověď jedné svědkyně citovaná v bodě [38] žalobou napadeného rozhodnutí na rozsahu poskytovaných služeb členům nemůže nic změnit.

F) Aktivita členů Spolku

28. Stejně tak nemůže být argumentem pro daňové posouzení členských příspěvků, spolkové činnosti žalobce a poskytování služeb jeho vlastním členům protihodnotou členského příspěvku aktivita jednotlivých členů. Správce daně z faktu, že někteří členové Spolku jsou aktivnější a jiní méně, konstruuje, že se jedná o poskytování komerční služby na trhu, které je zastřeno spolkovou činností. Takovou argumentaci považoval žalobce za zcela scestnou. V každé spolkové komunitě se předpokládá, že někteří členové jsou aktivnější a Spolek vedou svými znalostmi a odhodláním kupředu, a většina členů jsou pasivnější a užívají plody spolkové činnosti vytvořené často generacemi aktivnějších členů. To na hodnotě pasivních členů sdružení nic nemění. Stejně tak motivace aktivních členů ke spravování přístupových bodů a posouvání spolkové činnosti dál skrze materiální podporu (nepeněžní podpora jejich činnosti) je projevem zcela přirozeného života spolkové komunity. Význam těchto motivačních postupů Spolku, který mu přisuzuje prvostupňový správce daně (důkaz o podnikání), je zcela absurdní a nepromyšlený. Spolek má cca 60 správců přístupových bodů do sítě

Spolku. V roce 2011 byly správcům kompenzovány náklady na jejich činnost poukázkami na nákup náradí a výpočetní techniky. Správci při své práci pro Spolek používají své vlastní náradí a techniku, pročez si za poukázky po čase mohli pořídit nové.

5) Důkazní břemeno

29. Žalovaný se dle žalobce mylí, když se domnívá, že žalobce nese důkazní břemeno v posuzované věci. Jak vyplývá z právní úpravy zakotvené v ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje výlučně takové skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Žalobce toliko uvádí, že je zapsaným spolkem, tedy neziskovou organizací, která od svých členů inkasuje členské příspěvky, které jsou podle ust. § 61 písm. a) zákona o DPH od této daně osvobozeny. Právní předpisy není nutné prokazovat. To, že žalobce je zapsaným spolkem a tedy neziskovou organizací, která svým členům poskytuje služby jako protihodnotu členských příspěvků, je dáno zakládacími listinami, které jsou součástí správního rozhodnutí o registraci zapsaného spolku. Tyto okolnosti tedy není nutné dále prokazovat. Naopak je to žalovaný, kdo tvrdí, že žalobce poskytuje komerční službu na trhu, která má být postižena daní z přidané hodnoty. Tedy je to žalovaný, kdo tvrdí a kdo nese důkazní břemeno.

II. Napadené rozhodnutí

30. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný označil za hlavní spornou otázku posouzení, zda se žalobce stal ze zákona plátcem daně z přidané hodnoty od 1. 1. 2013, když vykazoval plnění v přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a ta byla posouzena správcem daně jako komerční plnění z pohledu zákona o DPH naplňující podstatu zdanitelného plnění charakterizovanou v ust. § 2 odst. 2 této právní úpravy a nikoliv ve shodě s žalobcem jako protihodnota členského příspěvku dle ust. § 61 písm. a) zákona o DPH.
31. Žalovaný se v první řadě zabýval otázkou, zda je žalobce ekonomickým subjektem, tedy, zdali uskutečňuje ekonomickou činnost. Z dokumentu předloženého žalobcem nazvaného „evidence člena odvolatele v oblasti: Kozlovka“ dovedl zřejmý závazek žalobce poskytnout svému členovi službu v podobě internetového připojení. Za poskytnutí této služby se na druhou stranu člen zavázal žalobci hradit členský příspěvek. Dle žalovaného se v tomto případě jedná o závazkový vztah, který lze dle občanského zákoníku označit za inomínátní smlouvou. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uskutečňuje ekonomickou činnost v podobě poskytování služby. Následně začal žalovaný posuzovat, zda se jedná o ekonomickou činnost soustavnou a dospěl ke kladnému závěru. Následně posuzoval, zda žalobce jakožto osoba povinná k dani uskutečňující ekonomickou činnost realizuje svá plnění jako osvobozená od daně dle žalobcem deklarovaného § 61 písm. a) zákona o DPH, nebo jako plnění zdanitelná dle ust. § 2 odst. 2 této právní úpravy. Považoval za nezbytné posoudit, zda žalobce svou činností narušuje nebo by mohl narušit hospodářskou soutěž a ohrozit základní principy stanovené směrnicí. Dále žalovaný poznamenal, že k posouzení plnění jako osvobozeného je vždy nutno přistupovat restriktivně, jelikož z podstaty osvobozeného plnění jasně vyplývá, že je výjimkou z obecné zásady, že každé plnění by mělo podléhat DPH, pokud je prováděno v rámci ekonomické činnosti a je

způsobil legální konkurenci. Při konkrétní aplikaci uvedeného ust. § 61 písm. a) zákona o DPH je nezbytná dbát, zda je naplněna jeho stěžejní část, tj. *„pokud toto osvobození od daně nenarušuje hospodářskou soutěž“*. Žalovaný tedy posuzoval, zda plnění deklarovaná žalobcem v rámci uskutečňování ekonomické činnosti jsou zcela v souladu s podmínkami definovanými v daném ustanovení.

32. Žalovaný uvedl, že nevylučuje, že žalobce naplňuje podstatu spolkové činnosti, ale zároveň s tím uvádí, že při dosahování vytyčeného hlavního cíle realizuje i rentabilní doplňkovou činnost, která je předmětem DPH v souladu s ust. § 2 odst. 1 zákona o DPH a je zdanitelným plněním dle ust. § 2 odst. 2 této právní úpravy. Žalobce působí na trhu telekomunikačních služeb. Dle názoru žalovaného se jedná o trh konkurenční s účastí velkého počtu navzájem mezi sebou soutěžících subjektů.
33. Na základě vyhledávací činnosti správce daně žalovaný konstatoval, že žalobce uskutečňuje ekonomickou činnost a lze v ní spatřovat činnost, která je v přímém soutěžním vztahu s ekonomickou činností uskutečňovanou jinými subjekty působícími na tomto trhu. Ze spisového materiál žalovaný dovodil, že výše ceny deklarované jako členský příspěvek je srovnatelná s cenami komerčních poskytovatelů internetového připojení, přičemž na základě uvedené vyhledávací činnosti bylo prokázáno, že stanovení výsledné výše ceny za internetové připojení není odvislé, jak žalobce tvrdí, toliko od kvality a šíře poskytovaných služeb, ale závisí na individuálních faktorech, které jsou vnitřní záležitostí každého daňového subjektu. Tím, že žalobce deklaroval svá plnění jako plnění osvobozená od daně dle § 61 písm. a) zákona o DPH, získal oproti běžným komerčním poskytovatelům konkurenční výhodu, ve které žalovaný spatřoval porušení podmínek ukotvených v daném ust. § 61 písm. a) zákona o DPH, tedy že aplikací uvedeného ustanovení dochází ze strany žalobce k narušení hospodářské soutěže. Odkázal přitom na rozsudek SDEU ze dne 26. 3. 1987 ve věci C-235/85, z něhož vyplývá, že je třeba na ekonomickou činnost nahlížet objektivně a výjimky musí být přesně definovány. Ekonomická činnost tak představuje velmi široký pojem, který je třeba vykládat spíše extenzivně než restriktivně.
34. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce dlouhodobě neplní své odvodové povinnosti a ač se prezentuje jako korporace působící ve veřejném zájmu, jedná na úkor společenské potřeby, která je reprezentována daňovými příjmy veřejného rozpočtu. Žalobce neplacením zákonných odvodů, včetně stěžejní DPH, dostává neopodstatněné výhody ve vysoce konkurenčním prostředí, jakým oblast trhu poskytování internetového připojení je a nepřijatelným způsobem narušuje veřejný zájem na udržení a rovnoprávného podnikatelského a konkurenčního prostředí zcela v rozporu s bodem 22 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, dle kterého *„je třeba zdanit veškeré telekomunikační služby spotřebovávané uvnitř společenství, aby se předešlo narušení hospodářské soutěže v této oblasti“*.
35. K odvolací námitce, dle níž rozhodnutí správce daně bylo vydáno předčasně, jelikož doposud nebyla ukončena kontrola probíhající na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2011, žalovaný odkázal na ust. § 93 odst. 2 daňového řádu, dle něhož může správce daně jako důkazních prostředků využít všech podkladů, které byly získány i v rámci jiných daňových řízení. Dále se žalovaný neztotožnil ani s argumentací žalobce ohledně překážky litispendence. Upozornil, že v daném případě je zřejmé, že se nejedná o totožný předmět řízení.

36. Dále žalovaný uvedl, že v rámci odpovědí na výzvy k poskytnutí součinnosti bylo prokázáno, že výše členského příspěvku je porovnatelná s cenami poskytovatelů těchto služeb na komerční bázi. To ostatně potvrdil i sám žalobce, když ve svém doplnění odvolání uvedl, že poskytovaná služba reflektuje tržní realitu.
37. Žalovaný rovněž konstatoval, že nerozporuje, že žalobce vykonává část své činnosti neziskově, ale dodává, že předmětem zde řešeného sporu je tak část žalobcovy činnosti, která je ekonomickou činností dle zákona o DPH. Jak vyplývá z žalobcem deklarovaných plnění v jednotlivých daňových přiznáních k dani z příjmu právnických osob, i přes tvrzenou údržbu a rozvoj sítě i v oblastech velmi nerentabilní je celkový provoz sítě rentabilní.
38. Za dostatečně prokázané považoval žalovaný i to, že existuje přímá vazba mezi platbou označenou jako členský příspěvek a službou ve formě připojení k internetu. Platby realizované členy na účet žalobce vykazují přesnou identifikaci a konkretizaci, přičemž jsou jasně formulovány i sankce za porušení povinností. Žalovaný konstatoval, že si je vědom, že žalobce argumentuje tím, že kromě prokázaného internetového připojení poskytuje i jiné služby, ale je také nucen konstatovat, že žalobce po celou dobu probíhajícího řízení zůstal jen a toliko v rovině tvrzení, bez jakéhokoliv předložení relevantního důkazního prostředku. Naopak v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce není jediným, který za hodnotu vyjádřenou v penězích poskytuje balíček služeb.
39. Žalobce, jak žalovaný dále uvedl, jako argumentaci pro rozporování názoru správce daně opakovaně konstatoval, že výše členského příspěvku je zcela shodná bez ohledu na kvalitu připojení k hlavnímu počítači, resp. do sítě „Internet“ a v rámci doplnění odvolání se opíral o seznam veřejně dostupné cenové diferenciace podle rychlosti připojení u komerčních poskytovatelů a navrhl provedení dalších konkrétních svědeckých výpovědí. K tomu žalovaný uvedl, že cenová kalkulace je ryzí záležitostí každého subjektu a parametr rychlosti připojení je jedním, nikoliv jediným, kritériem pro kalkulaci výsledné ceny. Žalobce nebyl jediným, který při změně zmíněného parametru zachoval stejnou cenovou politiku. Žalovaný ani nepřisvědčil návrhu žalobce na vyslechnutí dalších osob, jelikož navrhovaný důkazní prostředek považuje za nedůvodný pro nadbytečnost, neboť potvrzení či vyvrácení závislosti vztahu ceny a kvality služby je ve zde řešeném sporu irelevantní. Podstatou řešené věci je to, zda žalobce naplnil podmínky pro registraci DPH.
40. Dále žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku brojící proti vyjádření správce daně, že důvodem a motivací pro vstup členů byla především potřeba internetového připojení. Z provedených jednání považoval za zřejmé, jaké byly důvody a motivace pro využití žalobcových služeb.
41. Žalovaný znovu zdůraznil, že nerozporuje, že žalobce část své činnosti vykonával neziskově a že si je vědom křehké a zákony nedostatečně upřesněné hranice mezi ekonomickou a čistě spolkovou činností, která je spojena s poskytováním služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy, ale dodal, že v dané věci je posuzována ta část žalobcovy činnosti, která je v přímém soutěžním vztahu s plněními uskutečňovanými obchodními podniky podléhajícími DPH a u které byla nastavena přímá vazba mezi poskytováním služby a platbami deklarovanými jako členské příspěvky, přičemž povaha evidovaného vztahu člena je totožná se vztahy typickými pro běžně komerčně poskytované služby.

42. Závěrem žalovaný uvedl, že je povinen při své činnosti respektovat obecný princip neutrality vyjádřený v bodu 7 směrnice a činit veškeré kroky nezbytné pro naplnění cíle správy daní v souladu s ust. § 1 odst. 2 daňového řádu. V části žalobcovy činnosti spatřuje rozpor s obecným principem neutrality, jelikož žalobce vykonává část své činnosti v přímém soutěžním vztahu s plněními uskutečňovanými obchodními podniky podléhajícími DPH a žalobcem deklarované vykazování plnění jakožto plnění osvobozených od DPH má za následek získání konkurenční výhody a narušení hospodářské soutěže.

III. Vyjádření žalovaného

43. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, zda jsou služby vykazované žalobcem jako protihodnota členských příspěvků osvobozeny od daně DPH podle ust. § 61 písm. a) zákona o DPH nebo jsou ve smyslu § 2 odst. 2 daně právní úpravy zdanitelným plněním.
44. Žalovaný uvedl, že žalobcem vzpomínané ust. § 99 odst. 2 daňového řádu se na daný případ nevztahuje, neboť správce daně si neučinil úsudek o tom, že žalobce spáchal trestný čin, přestupek či jiný správní delikt, ale pouze konstatoval, že poskytnutí služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy spolku žalobce nemůže být plněním osvobozeným, neboť na základě důkazů získaných vyhledávací činností správce daně je výše členského příspěvku srovnatelná s cenami komerčních poskytovatelů internetového připojení a takové osvobození od daně by tedy bylo v rozporu s výše uvedeným ustanovením a narušilo by hospodářskou soutěž. Žalovaný měl za to, že žalobcem poskytované služby jako protihodnota členských příspěvků nejsou plněním osvobozeným, ale naopak zdanitelným plněním podle ust. § 2 odst. 2 zákona o DPH.
45. K námitce žalobce týkající se překážky věci zahájené žalovaný uvedl, že daňová kontrola je postup při správě daní konaný v rámci dílčího daňového řízení nalézacího, kterým správce daně prověřuje tvrzení daňových subjektů a jiné skutečnosti mající vliv na stanovení jejich daňové povinnosti. Klíčové pro daňovou kontrolu je tak vymezení jejího předmětu, v tomto případě k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2011. Naproti tomu řízení registrační je specifickým řízením, které se uplatňuje při správě daní a které není daňovým řízením, byť s ním velmi úzce souvisí. Z toho dovodil, že daňové řízení a registrační řízení jsou dvě odlišná řízení s odlišným předmětem. Předmětem řízení nalézacího je správné stanovení daně, předmětem řízení registračního je registrace daňových subjektů k dani. Skutečnost, že zjištění v rámci daňového řízení mohou vést k zahájení registračního řízení z moci úřední, tedy nemůže založit překážku litispendence.
46. Žalovaný rovněž připomenul, že pouze v části řízení věnované právnímu základu sporu vykreslil, jakým způsobem bylo ustanovení čl. 132 odst. 1 písm. l) Směrnice Rady č. 2006/112/ES implementováno v podobě ust. § 61 písm. a) zákona o DPH do českého právního řádu. Žalovaný tak zcela jasně uvedl, že služby poskytované žalobcem jako protiplnění členských příspěvků nemohou být osvobozeny od daně podle ust. § 61 písm. a) zákona o DPH, a to právě z důvodu, že by toto osvobození narušilo hospodářskou soutěž.
47. Žalovaný rovněž konstatoval, že skutečnost, že jsou služby žalobce poskytovány výlučně členům spolku, nemůže sama o sobě vést k osvobození těchto služeb od daně.

Současně konstatoval, že nerozporuje, že část činnosti žalobce je vykonávána neziskově. Předmětem sporu je však ta část činnosti žalobce, která vykazuje znaky ekonomické činnosti.

48. K námitce žalobce týkající se nižší hodnoty členského příspěvku, než úplaty za služby poskytované komerčními subjekty, žalovaný uvedl, že správce daně na základě vyhledávací činnosti prokázal, že výše členského příspěvku je v zásadě porovnatelná s cenami služeb poskytovanými obchodními korporacemi, jejichž plnění je navíc zatíženo DPH. Navíc žalobce není jediný, kdo na trhu poskytovatelů internetového připojení poskytuje za jednotnou cenu tzv. balíček služeb, jehož součástí je nejen připojení k internetu ale taktéž doplňkové služby.
49. K otázce přenosu důkazního břemene vyslovil žalovaný jednoznačný názor, že důkazní břemeno unesl, a proto následně přešlo zpět na žalobce. Ten potom v průběhu řízení před správcem daně, tak i v průběhu řízení před žalovaným neprokázal, že plnění poskytovaná jako protihodnota členského příspěvku splňují podmínky pro osvobození od daně.

IV. Doplnění právní argumentace žalobcem

50. Žalobce dále doplnil, že pro posouzení dané věci je podstatná výlučně úprava ust. § 61 písm. a) zákona o DPH, podle něhož je od daně osvobozeno poskytnutí služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy spolků, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, pokud toto osvobození od daně nenarušuje hospodářskou soutěž. Narušení hospodářské soutěže je správním deliktem podle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), takže si žalovaný nemůže o tomto narušení, jakožto o předběžné otázce, v řízení podle ust. § 99 odst. 2 daňového řádu učinit sám úsudek, ostatně jak již žalobce uvedl v podané žalobě. Dále žalobce konstatoval, že žalovaný vydáním žalobou napadeného rozhodnutí vybočil z mezí stanovených ústavními kautelami, zejména pak kautelou zakotvenou v čl. 2. odst. 2 a v čl. 4. odst. 1 Listiny základních práv a svobod (secundum et intra legem), dle níž je žalovaný povinen postupovat podle platné zákonné úpravy, tedy secundum et intra legem. V posuzovaném případě je přípustná aplikace toliko citovaného ustanovení § 61 písm. a) zákona o DPH a zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalovaný však k údivu žalobce takovým způsobem nepostupoval a jednal protizákonně. Dále uvedl, že podle ust. § 1 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže lze hospodářskou soutěž narušit dohodami soutěžitelů, zneužitím dominantního postavení soutěžitelů, spojením soutěžitelů, nebo orgány státní správy při výkonu státní správy. Jiná možnost narušení hospodářské soutěže zákonem vymezena není. Z uvedených možností v úvahu přichází výlučně zneužití dominantního postavení žalobce podle ust. § 1 odst. 1 písm. b) této právní úpravy. Ostatní druhy narušení hospodářské soutěže jsou z podstaty věci vyloučeny, neboť žalobce neuzavřel žádnou dohodu, s nikým se nespojil a není orgánem státní správy. Podle ust. § 10 odst. 1 uvedeného zákona má dominantní postavení na trhu soutěžitel, jehož tržní síla mu umožňuje se chovat ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže se má za to, že dominantní postavení nezaujímá soutěžitel, který ve zkoumaném období dosáhl na trhu podíl menší než 40 %. S ohledem na to, že žalobce rozhodně nedosáhl na trhu většího než 40% podílu na trhu (a případně vyššího) a s ohledem na to,

že prvostupňový správce daně ani žalovaný ani podíl na trhu žalobce nikterak neprokázali, je nutné uzavřít, že žalobce nemá dominantní postavení na trhu a tedy ani nemohlo dojít k jeho zneužití. Dále žalobce zdůraznil, že podle odůvodnění rozsudku Soudního dvora EU sp. zn. C-495/12 *Bridport and West Dorset Golf Club Limited* ze dne 19. prosince 2013 (dále též jako "Rozhodnutí") je od daně osvobozené plnění sportovního klubu, lhotejno, zda je poskytováno členům či nečlenům (viz výrok cit. rozhodnutí). V dané věci se soud zabíral taktéž osvobozením od daně z přidané hodnoty. Soudní dvůr EU v bodě 37 Rozhodnutí dokonce uvedl, že „za těchto okolností čl. 133 první pododstavec písm. d) směrnice 2006/112 nelze vykládat způsobem, který by umožnil zrušit rozdíl mezi podmínkami hospodářské soutěže vyplývající ze samotné existence osvobození od daně stanovených unijním právem, jelikož by takový výklad zpochybnil rozsah působnosti uvedených osvobození od daně.“ Protože čl. 133 první pododstavec písm. d) Směrnice řeší narušení hospodářské soutěže v souvislosti s osvobozením, je možné právní závěry daného případu na posuzovanou věc taktéž aplikovat. Jak je patrné z citovaného bodu 37 Rozhodnutí Soudního dvora EU, tzv. "narušení hospodářské soutěže" nelze vykládat způsobem, který by zpochybňoval existenci osvobození od daně v posuzovaných případech, v konkrétním případě pak při poskytování služeb členům jako protihodnotu členského příspěvku.

V. Písemné vyjádření žalovaného k doplnění právní argumentace žalobce a repliky žalobce na toto vyjádření

51. Žalovaný uvedl, že doplnění žaloby bylo žalobcem provedeno po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, a proto dle názoru žalovaného by soud k takto nově doplněnému žalobnímu bodu neměl přihlédnout. K žalobcem uváděné judikatuře Soudního dvora EU žalovaný uvedl, že podstatou sporu v předmětném rozsudku bylo nepřiznání osvobození od daně v závislosti na postavení příjemce služby, tedy nečlena spolku. To znamená, že porušení hospodářské soutěže předvídané v čl. 133 písm. d) směrnice nelze podle Soudního dvora EU dovozovat z pouhé skutečnosti, že služba byla poskytnuta nečlenovi. V případě žalobce však podstata porušení hospodářské soutěže nespočívala v poskytnutí služeb osvobozených od daně nečlenů spolku, ale ve skutečnosti, že tyto služby jsou s ohledem na jejich cenu v přímém soutěžním vztahu se službami obchodních korporací podléhajících dani z přidané hodnoty a tudíž by takové osvobození od daně narušilo v rozporu s ust. § 61 písm. a) zákona o DPH hospodářskou soutěž.
52. Žalobce v podané replice dále argumentoval tím, že se v daném případě nejednalo z jeho strany o rozšíření žalobních bodů. Žalobce svou argumentaci doplnil o odkaz na judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Dále uvedl, že žalovaný si ve své argumentaci protirečí. Narušení hospodářské soutěže se může odehrávat výlučně na trhu. Pakliže žalobce poskytuje služby protihodnotou členského příspěvku svým vlastním členům, nemůže z principu věci dojít k narušení hospodářské soutěže. To by vedlo ke zcela absurdním závěrům a příkladmo by charitativní organizace mohly být nařčeny z porušování soutěže na trhu, pakliže svým členům či potřebným poskytují jídlo zdarma či za mírný poplatek. Žalovaný však narušení hospodářské soutěže vůbec neprokázal, je to tedy on, koho stíhá důkazní břemeno, neboť pouze on takovou okolnost v řízení tvrdí. V následné replice pak žalobce znovu konstatoval, že žalovaný si nemůže o narušení hospodářské soutěže žalobcem učinit v tomto řízení úsudek a jeho postup je tedy nutno hodnotit jako nezákonný. Dále uvedl, že závěr žalovaného, že veškerá

ekonomická činnost podle zákona o DPH musí být nutně zdaňována daní z přidané hodnoty, je nesprávným a rozporným s komplexní úpravou zakotvenou v tomto zákoně. Žalovaný dle jeho názoru přehlíží podstatu argumentace žalobce v souvislosti s rozsahem služeb. Znovu zdůraznil, že žalobce je spolkem, který realizuje spolkovou činnost za pomoci komplexních služeb poskytovaných svým členům, které umožňují realizace cíle spolku.

VI. Projednání věci před krajským soudem

53. Zástupce žalobce při nařízeném jednání označil napadené rozhodnutí za nezákonné a v úvodu shrnul a vyzdvihl činnost a význam žalobce jakožto spolku. Uvedl, že žalobce vznikl v březnu 2004, takže za ním stojí více než 14 let práce. Jeho cílem a účelem založení bylo překonávání komunikačních bariér mezi lidmi. Představitelé spolku tak sdružili finanční prostředky, aby mohli pořídit kvalitní techniku. K dnešnímu dni čítá spolek více než 5 tisíc členů, mezi něž patří i školy, univerzity a fakultní nemocnice. Správce daně vyměřil žalobci na daních včetně úroků částku 7 milionů Kč a proti žalobci je již nyní vedena i exekuce. Je tedy zřejmé, že žalobce není schopen nést takovou finanční zátěž. K samotnému vydání rozhodnutí o registraci daně pak zástupce žalobce uvedl, že žalobce poskytuje služby, za které mu členové spolku platí příspěvky, považuje za zřejmé, že tyto příspěvky jsou osvobozeny od DPH a to ve smyslu § 61 zákona o DPH. Vzpomenul rovněž, že toto ustanovení umožňuje osvobození od DPH pouze za předpokladu, že nedochází k narušování hospodářské soutěže. Žalovaný je názoru, že podmínky pro osvobození od DPH nebyly ze strany žalobce splněny. Žalobce přitom poskytuje služby uvnitř spolku mezi členy, ne na trhu. Není tedy možné, aby mohl jakkoliv narušit hospodářskou soutěž. Názor žalovaného proto považuje za rozporný s právní úpravou i prostou logikou.
54. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na svoje písemné vyjádření k žalobě ze dne 2. 12. 2016 – č. l. 62 a 10. 3. 2017 – č. l. 74, a zdůraznil, že dle jeho názoru nemohou být služby poskytované žalobcem osvobozeny od DPH, neboť by takové osvobození narušilo hospodářskou soutěž. Služby poskytované žalobcem jsou podle jeho názoru naopak zdanitelným plněním a správce daně byl proto oprávněn žalobce registrovat k DPH z moci úřední.
55. Ke konstatování obsahu správního spisu zástupce žalobce zdůraznil, že ve správním spise není založeno žádné rozhodnutí příslušného státního orgánu, na základě něhož by bylo konstatováno, že žalobce narušuje hospodářskou soutěž. Pokud tomu tak není, není současně ani doložena podmínka, která by osvobození podle § 61 písm. a) zákona o DPH vylučovala.
56. Při nařízeném jednání dále krajský soud zamítl návrh žalobce na provedení výslechu svědků specifikovaných na str. 9 žaloby ze dne 31. 10. 2016 a rovněž tak návrh na provedení důkazů ze spisu týkajícího se daňového řízení k dani z příjmu právnických osob žalobce.
57. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

58. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je posouzení zákonnosti rozhodnutí, jímž byl žalobce registrován z moci úřední k dani z přidané hodnoty.
59. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným v průběhu přezkumného řízení krajský soud zjistil, že správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011. V souvislosti s touto kontrolní činností získal podrobnější informace o činnosti žalobce a na základě ověření zjištěných skutečností shledal naplnění podmínek pro registraci žalobce k dani z přidané hodnoty dle ust. § 94 odst. 1 zákona o DPH.
60. Žalobce se s názorem správce daně neztotožnil a proti prvoinstančnímu rozhodnutí o registraci k DPH podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k nepochybnému závěru, že se žalobce stal ze zákona plátcem DPH a to od 1. 1. 2013, neboť jím vykazovaná plnění v přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 byla správcem daně posouzena jako komerční plnění naplňující podstatu zdanitelného plnění charakterizovanou v ust. § 2 odst. 2 zákona o DPH. Neztotožnil se se stěžejní námitkou žalobce, dle níž je nutno na daný případ aplikovat ust. § 61 písm. a) zákona o DPH.
61. Podle daného ustanovení § 61 písm. a) uvedené právní úpravy je od daně osvobozeno plnění spočívající „*v poskytnutí služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy politických stran a hnutí, církví náboženských společností, občanských sdružení, včetně odborových organizací, profesních komor nebo jiných právnických osob, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, pokud toto osvobození od daně nenarušuje hospodářskou soutěž.*“
62. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí při posouzení otázky, zda v případě žalobce je či není možno aplikovat zmíněné osvobozující ustanovení zákona o DPH, zabýval prvotně tím, zda žalobce uskutečňuje ekonomickou (podnikatelskou) činnost a zda ji uskutečňuje soustavně. Dospěl k nepochybnému závěru, že v případě žalobce se jedná o osobu povinnou k dani, která vykonává ekonomickou činnost soustavně. Další část napadeného rozhodnutí pak věnoval posouzení otázky, zda žalobce naplňuje podmínky pro osvobození dle § 61 písm. a) zákona o DPH a začal zkoumat, zda žalobce svou činností narušuje nebo by mohl narušit hospodářskou soutěž. Dospěl přitom k závěru, že nerozporuje, že žalobce část své činnosti vykonával neziskově a že si je vědom křehké a zákony nedostatečně upřesněné hranice mezi ekonomickou a čistě spolkovou činností, která je spojena s poskytováním služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro vlastní členy, ale dodal, že v dané věci je posuzována ta část žalobcovy činnosti, která je v přímém soutěžním vztahu s plněními uskutečňovaným obchodními podniky podléhajícími DPH, přičemž povaha evidovaného vztahu člena je totožná se vztahy typickými pro běžně komerčně poskytované služby.
63. Závěrům žalovaného krajský soud nemohl přisvědčit. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, a to jednak z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti a dále i z důvodů procesních nedostatků, které se vyskytly v prvoinstančním řízení probíhajícím před správcem daně a které v následném odvolacím řízení nebyly odstraněny.
64. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že ze strany žalobce dochází k narušení hospodářské soutěže. Tento názor vyslovil na základě vyhledávací činnosti, z níž dle jeho mínění vyplynulo, že stanovení výsledné výše ceny za internetové

připojení není odvislé toliko od kvality a šíře poskytovaných služeb, ale závisí na individuálních faktorech, které jsou vnitřní záležitostí každého daňového subjektu. Při vyslovení této právní argumentace vycházel žalovaný z pojmu „narušení hospodářské soutěže“, tedy z pojmu, který daňové zákony blíže nevymezují. Od daňového orgánu, který v rámci správního řízení aplikuje zákonná ustanovení vylučující osvobození od daně se tedy očekávalo, že v dané konkrétní věci provede podrobnou analýzu činnosti daňového subjektu tak, aby srovnáním s činností subjektů pohybujících se na komerční bázi mohlo být postaveno najisto, že činností žalobce dochází k narušení hospodářské soutěže. Od správce daně a potažmo žalovaného se tedy očekávalo, že provede hodnocení činnosti žalobce se zohledněním specifických rysů spočívajících např. ve snížení členského příspěvku v případě navýšení počtu členů, v konstantnosti výše příspěvku bez ohledu na zásadní rozdíly v kvalitě a rychlosti připojení, neumožnění vybírat si kvalitnější služby za vyšší cenu apod. Správce daně se tedy nezhostil a ani nemohl zhostit své povinnosti při aplikaci ust. § 61 písm. a) zákona o DPH tím, že na základě vyhledávací činnosti provedl pouhé porovnání cen za připojení na internet. Úkolem správce daně a následně i žalovaného bylo mimo jiné posoudit i odvolací námitku žalobce zdůrazňující, že zaplacení příspěvku zpřístupňuje řádnému členovi komplex služeb poskytovaných hlavním počítačem. I tato námitka, jejíž zvážení by bezesporu zapadlo do mozaiky celkové analýzy činnosti žalobce, zůstala ze strany žalovaného bez povšimnutí. Od žalovaného se tedy očekávalo porovnání neziskové činnosti žalobce ve vztahu k jeho případným ostatním činnostem. Přitom rovněž bylo třeba mít na zřeteli, že žalobce poskytuje různé služby za jeden členský příspěvek. V tomto samotném přístupu nelze nepochybně komerční přístup spatřovat.

65. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že si je vědom křehké a zákony nedostatečně upřesněné hranice mezi ekonomickou a čistě spolkovou činností žalobce, která je spojena s poskytováním služeb jako protihodnoty členského příspěvku pro ostatní členy. Žalovaný tedy připouští, že v dané věci je posuzována ta část žalobcovy činnosti, která je v přímém soutěžním vztahu s plněními uskutečňovanými těmi subjekty, které podléhají DPH. Vyslovení takto obecného závěru je však z pohledu zákona o DPH nepřipustné. Jestliže tento zákon stanoví, že plátcem daně se stává osoba, jejíž obrát v určitém časovém úseku přesáhne částku 1 000 000 Kč, potom bylo nezbytné, aby pro posouzení, zda této výše bylo či nebylo dosaženo, správce daně vyjasnil, jaká část činnosti žalobce byla nezisková, a přesně určil, kde lze hranici mezi ekonomickou a spolkovou činností hledat. Odkaz na křehkou hranici mezi těmito dvěma činnostmi je nepřipadný a současně vylučující objektivní posouzení činnosti žalobce. Z naznačeného je tedy zřejmé, že se správce daně a potažmo žalovaný nedostatečně zhostili své povinnosti uložené jim při dokazování ve smyslu ust. § 92 odst. 2 daňového řádu, neboť museli dbát (a nedbali), aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny nejúplněji a nebyli v tom vázáni jen návrhy daňových subjektů. V daném případě správce daně a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav. Teprve poté, co tento nedostatek odstraní, je možné zaujmout stanovisko k tomu, na kom vázne důkazní břemeno. Rovněž tak otázka případné aplikace Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 na projednávanou věc může být postavena najisto teprve poté, co správce daně provede skutková zjištění vyčerpávajícím způsobem.
66. Krajský soud dále konstatuje, že v postupu správce daně v řízení o registraci k DPH lze spatřovat procesní nedostatky. Ze správního řízení je zřejmé, že správce daně si na základě vyhledávací činnosti opatřil ceníky služeb od společností zabezpečujících

připojení k internetu. Ze správního spisu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by s výsledky této vyhledávací činnosti žalobce seznámil. Tento nedostatek sice nemůže způsobit, tak jak namítal žalobce v podané žalobě, předčasnost rozhodnutí správce daně ve vztahu k do té doby nedokončené daňové kontrole na dani z příjmů právnických osob, nicméně je nedostatkem bránícím žalobci v možnosti vyjádřit se k nashromážděným důkazům a tudíž omezujícím jeho procesní práva. V této souvislosti je rovněž nutno konstatovat, že vydání rozhodnutí o registraci k DPH nemohla za dané situace bránit ani namítaná překážka litispendence. Správní řízení ohledně registrace k DPH je řízením samostatným a na řízení o vyměření daně z příjmů na základě daňové kontroly i řízením nezávislým. I když v daném případě lze spatřovat určitou kontinuitu v tom, že po zahájení daňové kontroly k dani z příjmů získal správce daně informace, které ho následně vedly k zahájení řízení o registraci k DPH. Přesto lze konstatovat, že se jedná o dvě samostatná a nezávislá řízení, takže překážka litispendence je z podstaty věci vyloučena.

67. Za další procesní nedostatek označil krajský soud i to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vzpomíná podklady, konkrétně nazvané jako „Evidence člena odvolatele v oblasti: Kozlovka“, které však nebyly součástí správního spisu, který žalovaný soudu předložil. Tento nedostatek nemohl být zhojen jejich předložením po soudním jednání konaném dne 19. 4. 2018.
68. Krajský soud však nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž narušení hospodářské soutěže je možno považovat za správní delikt, který nebyl kompetentním orgánem zjištěn. Ustanovení § 61 písm. a) zákona o DPH totiž nevyžaduje, aby o narušení hospodářské soutěže bylo rozhodnuto kompetentním orgánem. Tento požadavek je vysloven pouze v ust. § 5 odst. 3 zákona o DPH, které pak od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí odvozuje i okamžik, od kterého se veřejnoprávní subjekt považuje za osobou povinnou k dani. V projednávaném případě však zákonná úprava takovou podmínku neobsahuje. Žalobní námitka ohledně nedodržení podmínek daných ust. § 99 odst. 2 daňového řádu upravujícím institut předběžné otázky proto není důvodná. Krajský soud přitom konstatuje, že žalovaný se s touto odvolací námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. I tato skutečnost sama o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
69. Krajský soud z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem bude žalovaný v dalším řízení ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán.
70. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 7 úkonů právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby, 2x doplnění právní argumentace, sepsání 2 replik, účast při jednání a polovinu úkonu za účast při vyhlášení rozsudku. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 8 režijních paušálů po 300 Kč, dále 2x 600 Kč za ztrátu času a 2x

jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět ve výši 2 612 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a g), § 11 odst. 2 písm. f), § 13 odst. 3 advokátního tarifu). To vše včetně DPH. Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. dubna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu